

Sygn. akt II UK 147/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu

o rentę szkoleniową i rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt III AUa 2408/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 30 września 2014 r. oddalił apelację skarżącej wnioskodawczynie R. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 24 września 2013 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji pozwanego odmawiających jej prawa do dalszej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i przyznającej prawo do renty szkoleniowej od 1 czerwca 2011 r. do 30 listopada 2011 r. Sąd uznał za miarodajny i wystarczający materiał zebrany w sprawie i potwierdził, że decyzja pozwanego była zgodna z prawem (art. 12, 13, 57 i 60 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarga jest oczywiście uzasadniona. Zaskarżone orzeczenie w sposób rażący narusza przepisy postępowania, tj. art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c., art. 285

k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne ujęto w następujących kwestiach: „1. czy, z uwagi na nieuwzględnienie w opiniach biegłych sądowych wszystkich danych dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonej, tj. nieustosunkowaniu się biegłych sądowych do orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności oraz stanowiska lekarzy leczących chirurga i psychiatry, a co za tym idzie braku ustalenia wpływu w/w zaświadczeń lekarskich i orzeczenia o stopniu niepełnosprawności na zdolność ubezpieczonej do pracy, uzasadnia wezwanie biegłych na rozprawę celem złożenia ustnych wyjaśnień w tym zakresie, ewentualnie wydania dodatkowej opinii przez tych samych biegłych; 2. czy pominięcie przez biegłych sądowych w wydanych przez nich opiniach w/w zaświadczeń lekarskich i orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, umożliwia prawidłowe ustalenie, że schorzenia ubezpieczonej rokują odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu zawodowym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu z przyczyn metodycznych i merytorycznych.

Istotne zagadnienie prawne nie spełnia się dlatego, że przedmiotem jego zainteresowania nie jest ocena zastosowania prawa w konkretnej sprawie skarżącej. Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to problem juretycznie doniosły, o znaczeniu uniwersalnym dla systemu lub dziedziny prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa a nawet doktryny, po której to wpierw sama skarżąca może stwierdzić, że takie zagadnienie rzeczywiście występuje i dlatego powinno zostać rozpoznane przez Sąd Najwyższy. Zagadnienia takiej rangi wniosek nie przedstawia. Sformułowane pytania to ewentualnie domena podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wniosek nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Chodzi o to, że nie zarzuca się naruszenia prawa materialnego, ani we wniosku ani w podstawie kasacyjnej. Tymczasem to prawo materialne ma znaczenie kluczowe. Wszak to według niego ocenia się naruszenie prawa procesowego. Znacznie ma tylko takie naruszenie przepisów postępowania,

które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy zakończonej wyrokiem decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności oraz czy przedmiotem dowodu są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Skoro taka cezura odnosi się do procesowej podstawy kasacyjnej, to tym bardziej obowiązuje w analizie szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Na etapie przedsądu nie rozpoznaje się sprawy, lecz tylko ocenia czy wniosek wskazuje i wykazuje takie naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Odpowiedź jest tu negatywna. Sąd mógł uznać, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia (art. 217 k.p.c., art. 382 k.p.c.). Przy braku zarzutów naruszenia prawa materialnego, zarzuty procesowe nie są wystarczające.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).